

opusdei.org

Modlit se ve společenství svatých

Papež František zaměřil svou katchezi na „společenství svatých“. Popsal ji jako „solidarititu“, kterou svatí žijí v nebi s těmi, kdo jsou ještě na zemi.

09.04.2021

Dobrý den, drazí bratři a sestry!

Dnes by se chtěl zastavit u spojitosti mezi modlitbou a společenstvím svatých. Když se totiž modlíme, nikdy tak nečiníme sami: ačkoli si to

neuvědomujeme, jsme ponořeni do majestátního toku přímluv, který nám předchází a po nás nadále pokračuje. Je to skutečně majestátní tok.

V modlitbách, které nacházíme v Bibli a které často zaznívají během liturgie, se uchovaly stopy dávných příběhů, zázračných osvobození, smutných exilů a deportací, pohnutých návratů, chval, které vytryskly při pohledu na krásu stvoření...A tak se tyto hlasy předávají z pokolení na pokolení, v trvalé provázanosti mezi osobní zkušeností a prožitkem národa a lidstva, k nimž náležíme. Nikdo se nemůže oddělit od vlastních dějin a historie svého národa, ve svých návycích a také v modlitbě si neseme toto dědictví. V modlitbě chval, zejména v té, která rozkvétá v srdci maličkých a pokorných, se ozývá něco ze zpěvu Magnificat, s nímž se Maria obrátila k Bohu před svou

příbuznou Alžbětou, či ze zvolání starého Simeona, který vzal do náručí dítě Ježíše a pravil: “Nyní můžeš, Pane, propustit svého služebníka podle svého slova v pokoji” (Lk 2,29).

Modlitby, které jsou dobré, ustavičně pronikají dál a šíří se, jako každé dobro, ať již s pomocí sociálních sítí či nikoli, ať již z nemocničních pokojů, slavnostních momentů anebo chvíl tichého utrpení...Bolest každého je bolestí všech, a štěstí jednoho člověka se přelévá do duše druhých. Bolest a štěstí, celé příběhy, které se stávají dějinami vlastního života. Prožíváme je za užití vlastních slov, avšak zakoušíme totéž. Modlitby se neustále obrozují: pokaždé, když sepneme ruce a otevřeme srdce Bohu, ocitneme se ve společenství anonymních i uznaných světců, kteří se s námi modlí a přimlouvají se za nás, jako starší bratři a sestry procházející naším

lidským dobrodružstvím. V církvi neexistuje zármutek, který by zůstal osamocen, slza, která by upadla v zapomnění, protože vše dýchá a podílí se na společné milosti. Nikoli náhodou se dříve pochovávalo v zahradě kolem starobyklých kostelů, jako by se tím chtělo vyjádřit, že na každé eucharistii se nějak účastní zástup těch, kteří nás předešli. Jsou v něm naši rodiče a prarodiče, kmotři a kmotry, katecheti a další vychovatelé... Je to ona předávaná, přenášená víra, kterou jsme obdrželi a s níž jsme přijali také modlitbu.

Světcí jsou dosud zde, nevzdálili se od nás a jejich zpodobnění v kostelech vyvolávají představu onoho “množství těch, kteří se na nás dívají” (Žid 12,1), jak jsme slyšeli na začátku ve čtení z listu Židům. Jsou to svědci, kterým se samozřejmě neklaníme, nýbrž uctíváme je, a kteří tisícerými různými způsoby odkazují k Ježíši Kristu, jedinému Pánu a

Prostředníku mezi Bohem a člověkem. Světec, který neodkazuje ke Kristu, není svatý, ani to není křesťan. Světec upomíná na Krista, protože s ním prošel životní cestou křesťana. Světcí nám připomínají, že také v našem životě, byť slabém a poznamenaném hříchem, může vykvést svatost. A to někdy na poslední chvíli – v evangeliích se dočteme, že prvním kanonizovaným světce byl zločinec a svatořečil ho nikoli papež, nýbrž sám Ježíš. Svatost je životní pouť, při níž se setkáme s Ježíšem, ať je to setkání dlouhé, či letmé, na jediný okamžik. Vždy je spojena se svědectvím, světec je svědek, je to muž nebo žena, kteří potkali Ježíše a následovali ho. Nikdy není pozdě na to, abychom se obrátili k Pánu, který je milosrdný a nad míru dobrotivý (Žl 102,8).

Katechismus vysvětluje, že svatí “patří na Boha, chválí ho a nepřestávají se ujímat těch, které

zanechali na zemi. Jejich přímluva je nejvyšší službou, jakou prokazují Božímu plánu. Můžeme a máme je prosit, aby se přimlouvali za nás i za celý svět” (KKC, 2683). V Kristu se ustavila tajemná solidarita mezi těmi, kteří přešli do jiného života a námi, poutníky tímto životem: naši drazí zemřelí o nás z nebe nadále pečují. Modlí se za nás a my se modlíme za ně a s nimi.

Tento modlitební svazek mezi námi a svatými, tedy mezi námi a lidmi, kteří už došli k cíli, zakoušíme již zde, během pozemského života: modlíme se jedni za druhé, prosíme o modlitbu a nabízíme ji...První možností, jak se za někoho modlit, je mluvit o něm či o ní s Bohem. Pokud to děláme často, denně, naše srdce se neuzavírá, nýbrž zůstává otevřeno vůči bratrům. Modlitba za druhé je prvním způsobem, jak jim prokazovat lásku, a podněcuje nás ke konkrétní blízkosti. Také v konfliktní

chvíli je modlitba způsobem, jak spor vyřešit anebo zmírnit. Modleme se za člověka, s kterým vedeme spor, a něco se změní. Především se změní naše srdce a postoj. Promění ho Pán, aby umožnil setkání, nové setkání, které by zabránilo tomu, že se z konfliktu stane nekonečná válka.

S časem tísně se nejlépe vyrovnáme tak, když požádáme bratry – především světce, aby se za nás modlili. Jméno, které jsme dostali ve křtu, není nějakým štítkem nebo ozdobou! Většinou je to jméno Panny Marie, nějakého světce či světice, kteří nečekají na nic jiného, než aby nám v životě pomohli získat od Boha ony milosti, které nejvíce potřebujeme. Spíše než našim zásluhám vděčíme přímluvě mnoha světců – některých v nebi a jiných putujících na zemi jako my, kteří nás chrání a provázejí, za to, že zkoušky v našich životech ještě nepřesáhly všechny meze, že jsme dosud schopni

vytrvat a navzdory všemu jdeme vpřed s důvěrou. Všichni totiž víme, že zde na zemi žijí svatí lidé, ačkoli o tom sami nevědí, a ani my nevíme o těchto skrytých, každodenních světcích, kterým rád říkám “světci odvedle”. Jsou to lidé, kteří s námi žijí, pracují a vedou svatý život.

Ať je tedy požehnán Ježíš Kristus, jediný Spasitel světa, spolu s touto obrovskou pestrostí světců a světic, kteří obývají zemi a učinili ze svých životů chválu Bohu, neboť, jak prohlásil sv. Basil, „Duch je opravdu místem svatých a svatý je pro Ducha obzvláště vhodným příbytkem, protože svatý se oddává tomu, aby přebýval s Bohem, a je nazýván jeho chrámem.“ (*Liber de Spiritu Sancto*, 26, 62: PG 32, 184A; srov. KKC, 2684).

RadioVaticana.cz / Rome
Reports

pdf | dokument generován automaticky
z [https://opusdei.org/cs-cz/article/papez-
frantisek-modlitba-spolecenstvi-
svatych/](https://opusdei.org/cs-cz/article/papez-frantisek-modlitba-spolecenstvi-svatych/) (11.04.2025)